

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.11.2019, sp. zn. 25 Cdo 5764/2017, ECLI:CZ:NS:2019:25.CDO.5764.2017.3

Číslo: 57/2020

Právní věta:

Povinnost městských částí hlavního města Prahy nahradit újmu vzniklou při nakládání s majetkem hlavního města Prahy svěřeným jim do správy nevyklučuje současnou odpovědnost hlavního města Prahy za tutéž újmu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.11.2019

Spisová značka: 25 Cdo 5764/2017

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody

Předpisy: § 1 odst. 3 předpisu č. 131/2000Sb.

§ 3 odst. 2 předpisu č. 131/2000Sb.

§ 34 předpisu č. 131/2000Sb.

§ 415 obč. zák.

§ 420 odst. 1 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 72 Co 114/2017.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č. j. 16 C 2/2012-315, rozhodl, že žaloba na náhradu škody na zdraví je co do svého základu důvodná s tím, že o výši nároku a o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí ve věci. Mezi účastníky řízení nebylo sporu, že žalobce dne 19. 1. 2010 utrpěl poškození zdraví po zásahu kusem ledu spadlým se střechy domu v XY ulici v Praze 4, přičemž v uvedeném období panovaly velmi nepříznivé, až kalamitní teplotní a sněhové podmínky. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že led spadl se střechy domu č. p. XY, jenž je ve vlastnictví žalovaného, který neprováděl kontrolu

předmětného objektu s dostatečnou péčí a mírou předvídavosti. Na základě toho dovedl, že ve smyslu § 415 a § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, (dále též jen „obč. zák.“) žalovaný porušil svou právní povinnost, a naplnil tak jeden ze zákonných předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu. Neshledal porušení prevenční povinnosti ze strany matky žalobce, která jej vezla v kočárku, neboť v ulici se nenacházela žádná upozornění na hrozící nebezpečí pádu sněhu nebo ledu a omezení vycházení nebylo indikováno. Soud uzavřel, že odpovědnost za vznik škody na zdraví nese žalované hlavní město, a nikoli městská část Praha 4, jež měla daný dům svěřený do správy, neboť podle § 1 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále též jen „zákon o hlavním městě“) žalovaný vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající, takže otázka jeho odpovědnosti za škodu nemůže být dotčena obecně závaznou vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále též jen „Statut“). Vzhledem k rozsáhlosti potřebného dokazování ke stanovení výše náhrady rozhodl nejprve mezitímním rozsudkem o základu nároku žalobce.

2. Městský soud v Praze k odvolání žalovaného a vedlejších účastnic rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 72 Co 114/2017-366, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Především se ztotožnil se závěrem, že žalovaný jako vlastník předmětného domu odpovídá za vznik škody na zdraví žalobce. Této odpovědnosti se nemůže zprostit tím, že správu domu svěří městské části. Odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně přiléhavě posoudil otázku porušení prevenční povinnosti žalovaným, jenž se i přes tehdejší meteorologické podmínky nepokusil zabránit nebezpečí pádu sněhu či ledu se střechy ani na takové nebezpečí v daném místě neupozornil, stejně jako otázku případné spoluodpovědnosti matky žalobce. Výtky stran hodnocení důkazů a tvrzených procesních vad odvolací soud neshledal opodstatněnými.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Namítá, že odvolací soud nesprávně právně posoudil otázku pasivní legitimace. Dům č. p. XY v ulici XY v Praze 4 je sice v jeho vlastnictví, ale v souladu se zákonem o hlavním městě a na základě Statutu byl svěřen do správy městské části Praha 4. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech, přičemž v právních vztazích vystupují svým jménem a nesou také odpovědnost z těchto vztahů vyplývající, přebírají tudíž i veškerou případnou odpovědnost podle § 415 a § 420 obč. zák. Specifikem této svěřené správy je navíc to, že se zapisuje do evidence katastru nemovitostí a že je svěřována městským částem bezúplatně, nejedná se tedy o smluvní závazek, na jehož základě by žalovaný poskytoval městské části Praha 4 jakékoli plnění. Naopak příjmy z majetku ve svěřené správě plynou do rozpočtů jednotlivých pražských městských částí. Jestliže tedy žalovaný nemá povinnost zajišťovat údržbu předmětného domu ani z něj nemá žádné užitky, je nepřijatelné a v rozporu jak s dobrými mravy, tak se zákonem o hlavním městě i Statutem, aby odpovídal za škodu na zdraví způsobenou tvrzeným zanedbáním prevenční povinnosti ze strany městské části Praha 4, resp. ze strany jí smluvně zajištěných správců (společnost 4-Majetková, a. s.), když jí nemohl předcházet ani jakkoliv zabránit. Dovolatel poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. [28 Cdo 1576/2006](#), řešící otázku odpovědnosti hlavního města Prahy za závalu ve schůdnosti pozemní komunikace podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, má však za to, že v projednávané věci jde o jinou právní otázku, je-li aplikován § 420 obč. zák. Navrhl, aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn tak, že se žaloba zamítá.

4. Žalobce ve svém vyjádření označil dovolání žalovaného za účelové, snažící se oddálit konečné rozhodnutí ve věci. Je-li žalovaný vlastníkem předmětného objektu, odpovídá za porušení povinnosti,

kteře vedlo ke vzniku škody na zdraví nezletilého žalobce, a tato jeho odpovědnost nemůže být dotčena Statutem, jenž je právním předpisem nižší právní síly než občanský zákoník. Práva a povinnosti vlastníka ve vztahu k pražským městským částem je třeba chápat pouze v souvislosti se správou objektů, které jim byly svěřeny. Navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto.

III.

Připustnost dovolání

5. Tříčlenný senát č. 25 usnesením ze dne 27. 6. 2019, č. j. [25 Cdo 5764/2017-403](#), podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, rozhodl o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“), neboť dospěl při právním posouzení otázky pasivní věcné legitimace žalovaného ve sporu k názoru, který je odlišný od názoru vysloveného v usnesení ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. [25 Cdo 3373/2007](#), a v rozsudku ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. [28 Cdo 1576/2006](#). Usnesením ze dne 9. 10. 2019, č. j. [31 Cdo 2389/2019-410](#), velký senát věc vrátil senátu 25 Cdo, aby ji projednal a rozhodl o ní.

6. Nejvyšší soud proto v tříčlenném senátě posoudil dovolání, vzhledem k datu napadeného rozhodnutí, podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 29. 9. 2017 (čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.) – dále jen „o. s. ř.“, a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř., k řešení otázky odpovědnosti hlavního města Prahy za škodu vzniklou v souvislosti se správou majetku, jež byla svěřena městským částem.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

8. Vzhledem k § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, posuzuje se nárok na náhradu škody podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

9. Podle § 420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

10. Podle § 415 obč. zák. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

11. Obecná odpovědnost za škodu podle ustanovení § 420 obč. zák. je založena na současném splnění čtyř podmínek: 1. porušení právní povinnosti, 2. existenci škody, 3. vztahu příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a škodou a 4. presumovaném zavinění. Porušením právní povinnosti je míněn objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak fyzická či právnická osoba skutečně jednala (případně opomenula jednat), a tím, jak jednat měla, aby dostála povinnosti ukládané jí právním předpisem či jinou právní skutečností.

12. Vedle porušení povinnosti zákonné a smluvní zákon zakládá obecnou povinnost (tzv. generální prevenci) ukládající každému počínat si takovým způsobem, aby svým jednáním nezpůsobil škodu na zdraví, na majetku a na jiných hodnotách (§ 415 obč. zák.). Toto ustanovení ukládá povinnost každému postupovat vzhledem ke konkrétním okolnostem tak, aby nezavdal příčinu ke vzniku škody,

a jeho použití přichází v úvahu, není-li konkrétní právní úprava vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Jednání v rozporu s tímto ustanovením je rovněž porušením právní povinnosti ve smyslu ustanovení § 420 odst.1 obč. zák., a tedy jedním ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu.

13. Odvolací soud dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že subjektem, který porušil prevenční povinnost ve smyslu § 415 obč. zák. tím, že nezabránil újmě vzniklé pádem ledu se střechy, ať již jeho odstraněním, či upozorněním na možné nebezpečí, je hlavní město Praha. Vzhledem k tomu, že dovolání nesměřuje proti právním závěrům o splnění podmínek odpovědnosti za škodu způsobenou porušením prevenční povinnosti při výkonu vlastnického práva, resp. péči o stav nemovitostí v zimním období (dovolací soud je přitom vázán skutkovým stavem, z něž vyšel odvolací soud, a vymezením dovolacího důvodu v dovolání - srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.), je předmětem dovolacího přezkumu právní otázka pasivní věcné legitimace žalovaného ve sporu o náhradu škody na zdraví způsobené nedostatečnou údržbou domu svěřeného městské části.

14. Podle názoru Nejvyššího soudu je možno přijmout takový závěr jen v kontextu celkového pojetí právního postavení hlavního města Prahy a městských částí, jejich vzájemných vztahů a vztahů ke třetím subjektům, vůči nimž vystupují při své činnosti.

15. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. [28 Cdo 1576/2006](#), dospěl k závěru, že hlavní město Praha odpovídá za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice i v případě, kdy vlastnická práva a povinnosti vykonávají v souladu se zákonem o hlavním městě městské části. Vlastnické právo je charakterizováno tím, že vlastník vykonává svá oprávnění svou mocí, která je nezávislá na současné existenci moci kohokoliv jiného k téže věci. Obsah tohoto vlastnického práva je v případě hlavního města Prahy upraven v § 34 odst. 3 zákona o hlavním městě tak, že městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem. Statut přitom přiznal městským částem výkon veškerých práv a povinností vlastníka a moc rozhodovat o všech majetkoprávních úkonech týkajících se svěřeného majetku v plném rozsahu, není-li ve Statutu stanoveno jinak. Na základě dobrovolného projevu vůle tudíž obec hlavní město Praha omezila své vlastnické právo na tzv. holé vlastnictví (nuda proprietas) prostřednictvím podzákoného předpisu, který sama vydala. Dovolací soud dospěl v uvedeném rozhodnutí k závěru, že žalovaný nemůže tímto způsobem přenést na jiného odpovědnost za škodu, jejíž příčinou byla závada ve schůdnosti místní komunikace, jejímž je vlastníkem. Zdůraznil, že § 27 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, výslovně ukládá povinnost k náhradě škody vzniklé závadou ve schůdnosti místní komunikace vlastníku, nikoliv jinému subjektu. Za relevantní odvolací soud považoval též to, že Statut jako podzákoný předpis nemůže sloužit jako prostředek jednostranného zbavení se odpovědnosti vlastníka za škodu. Připomněl, že i zákon o hlavním městě předpokládá, že negativní důsledky spojené s vlastnictvím hlavního města Prahy ve správě městské části nese hlavní město Praha, přičemž § 19 odst. 2 tohoto zákona umožňuje, aby byla svěřená věc městské části odejmuta v případě, že městská část při nakládání s touto věcí porušuje právní předpisy.

16. V usnesení ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. [25 Cdo 3373/2007](#), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné, neboť závěr odvolacího soudu o pasivní legitimaci hlavního města Prahy odpovídá závěrům shora uvedeného rozsudku, a okolnost, že nemovitost jako její vlastník svěřil do správy jinému (městské části), nemá vliv na povinnosti, které vlastníku nemovitosti vyplývají z § 127 a § 415 obč. zák. a § 35 odst. 1 věty druhé zákona o hlavním městě. Předmětem sporu byl nárok na náhradu škody vzniklé pronikáním vlhkosti do domu žalobců ze sousedního domu, jenž byl ve vlastnictví hlavního města Prahy a byl svěřen do správy městské části.

17. V rozsudku ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. [25 Cdo 65/2005](#), Nejvyšší soud sice otázku pasivní legitimace výslovně neřešil, nicméně akceptoval městskou část v postavení žalované ve sporu o

náhradu škody na zdraví, kdy žalobkyně utrpěla úraz pádem na účelové komunikaci, a její nárok byl posuzován podle úpravy obecné odpovědnosti v § 415 a § 420 obč. zák., nikoli podle zákona č. 13/1997 Sb., který na tuto situaci nedopadal.

18. Soudní praxe se ustálila též v názoru, že městská část je na základě zákona o hlavním městě a Statutu aktivně legitimována, aby vystupovala v postavení žalobce namísto pronajímatele a vlastníka bytu v řízení o přivolení k výpovědi z nájmu bytu v domě ve vlastnictví hlavního města Prahy, který byl svěřen do správy městské části (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2006, sp. zn. [26 Cdo 1249/2005](#)). Stejně tak soudní praxe dovozuje, že výlučně městská část je aktivně legitimována k podání reivindikační žaloby proti osobě, jež užívá bez právního důvodu majetek ve vlastnictví hlavního města Prahy, svěřený do správy městské části (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. [26 Cdo 3244/2012](#)), a výhradně městská část je pasivně legitimována ve sporu o povinnost uzavřít nájemní smlouvu, jejímž předmětem měla být bytová jednotka ve vlastnictví hlavního města Prahy, svěřená do správy městské části (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2008, sp. zn. [26 Cdo 2511/2006](#)). Naopak judikatura řešící pasivní legitimaci ve sporech o vydání bezdůvodného obohacení mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby pro projednávanou věc použitelná není, neboť ve sporech, kde bezdůvodné obohacení spočívá v užívání cizího pozemku tím, že je na něm umístěna stavba jiného vlastníka, je směrodatné právě to, kdo je skutečně oním vlastníkem, nikoli to, kdo má stavbu svěřenou do správy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2010, sp. zn. [28 Cdo 1896/2010](#), a usnesení ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. [28 Cdo 2542/2009](#)). Specifická povaha restitučních nároků pak odůvodňuje výjimečný závěr, že ve sporech o vydání nemovitostí je dána pasivní legitimace obou těchto subjektů (srov. např. rozsudek ze dne 20. 5. 1999, sp. zn. [2 Cdon 748/97](#), publikovaný pod č. 64/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

19. Z uvedeného přehledu celé škály právních vztahů, v nichž vystupují vůči dalším subjektům hlavní město Praha a městské části, je zřejmé, že otázka pasivní legitimace těchto územních samosprávních celků ve sporu bude vždy záviset na povaze právních vztahů, jichž se bude předmět sporu týkat, neboť vztah těchto subjektů je zcela jedinečný.

20. Podle § 1 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, hlavní město Praha vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.

21. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (ke dni škodní události), hlavní město Praha nakládá s vlastním majetkem a hospodář s ním za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem podle vlastního rozpočtu.

22. Podle odst. 2 tohoto ustanovení městské části mají vlastní rozpočet a za podmínek stanovených tímto zákonem, zvláštním zákonem nebo Statutem hospodář podle něj.

23. Podle odst. 3 tohoto ustanovení městské části nakládají za podmínek stanovených tímto zákonem a Statutem se svěřeným majetkem hlavního města Prahy. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem.

24. Podle § 3 odst. 2 tohoto zákona městské části v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem vystupují v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.

25. Podle § 17 Statutu hlavního města Prahy (vydaného obecně závaznou vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy) městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li v této vyhlášce stanoveno jinak. Městské části jsou povinny zajišťovat samostatnou odbornou údržbu svěřeného majetku, odpovídají za technický stav tohoto majetku a vedou jeho účetnictví,

majetkovou a odbornou evidenci.

26. Z této úpravy je zřejmé, že hlavní město Praha jako veřejnoprávní korporace má vlastní majetek a vlastní příjmy, s nimiž hospodaří, jedná svým vlastním jménem a nese odpovědnost za toto jednání, tj. má právní subjektivitu. Zákon o hlavním městě pak zakládá oprávnění městských částí nakládat s majetkem hlavního města Prahy, svěřeným jim do správy. Již § 34 tohoto zákona upravuje v obecných rysech hospodaření městských částí tak, že při nakládání se svěřeným majetkem práva a povinnosti vlastníka s některými omezeními stanovenými zákonem a Statutem. Statut jako podzákoný předpis pouze konkretizuje problematiku upravenou v základních rysech již samotným zákonem v tom smyslu, že upřesňuje práva a povinnosti městských částí při správě svěřeného majetku (§ 17 a násl.). Každá povinnost totiž nemusí být stanovena zákonem, neboť takový požadavek by vedl k popření smyslu sekundární normotvorby. Na uvedenou právní úpravu proto nelze pohlížet jako na nepřípustný prostředek zbavování se odpovědnosti vlastníka (hlavního města Prahy - viz stěžejní argument rozhodnutí sp. zn. [28 Cdo 1576/2006](#)) za případnou škodu vzniklou v souvislosti se správou svěřeného majetku, neboť faktické postavení vlastníka svěřených nemovitostí zakládá městské části zákon, nikoliv podzákoný předpis či právní jednání hlavního města Prahy.

27. Podle § 35 odst. 1 věty druhé zákona č. 131/2000 Sb. hlavní město Praha je povinno pečovat o svůj majetek a kontrolovat hospodaření s tímto majetkem. Hlavní město provádí evidenci svého majetku.

28. Podle § 19 odst. 1 věty druhé tohoto zákona svěřenou správu majetku hlavního města Prahy městské části lze odejmout za účelem, pro který lze majetek vyvlastnit podle zvláštního právního předpisu nebo se souhlasem městské části.

29. Podle odst. 2 tohoto ustanovení svěřenou věc z majetku města lze městské části odejmout též v případě, jestliže městská část při nakládání s touto věcí porušuje právní předpisy a neodstraní tyto nedostatky ve lhůtě stanovené hlavním městem Prahou, která nesmí být kratší než 60 dnů.

30. Podle odst. 3 tohoto ustanovení o odejmutí věci z majetku svěřeného městské části rozhoduje zastupitelstvo hlavního města Prahy změnou Statutu.

31. Z uvedených ustanovení vyplývá povinnost žalovaného pečovat o svůj majetek a kontrolovat hospodaření s ním, tzn. i s majetkem svěřeným městským částem do správy. Aby žalovaný dostal své povinnosti pečovat řádně o svůj majetek, upravuje zákon též možnost žalovaného jako vlastníka v případě zjištění nedostatků při správě svěřeného majetku tento majetek městské části odejmout. Svědčí-li široce koncipované právo správy ke svěřenému majetku městské části hlavního města Prahy, svědčí jí i povinnost počínat si v rámci správy majetku tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Není proto žádného důvodu, aby městské části, které poruší svou povinnost při správě majetku hlavního města Prahy a způsobí svým jednáním či opomenutím škodu, za ni nenesly odpovědnost a veškerou odpovědnost přenášely na hlavní město Prahu jako vlastníka, který však povinnost zajišťovat samostatnou odbornou údržbu majetku a v této konkrétní věci provádět příslušná opatření proti pádu sněhu a ledu se střechy objektů svěřených do správy městské části nemá. Oprávnění městských částí hlavního města Prahy vystupovat v právních vztazích svým jménem a odpovědnost za toto jednání potvrzuje právní subjektivitu městských částí. Princip hospodaření městských částí s majetkem hlavního města Prahy svěřeným jim do správy nevyklučuje možnost uspokojení poškozených, neboť městské části mají svůj vlastní rozpočet (§ 4 odst. 3 zákona o hlavním městě), podle nějž hospodaří a z jehož prostředků hradí veškeré své smluvní závazky (§ 10 Statutu) a mohou z něj hradit i závazky z případné deliktní odpovědnosti, jejímž nositelem městská část je podle výslovné úpravy obsažené v § 3 odst. 2 zákona o hlavním městě.

32. Tato povinnost městských částí však nevyklučuje současnou odpovědnost hlavního města Prahy za

újmu vzniklou při nakládání s majetkem svěřeným městské části. Již z čl. 11 odst. 3 věty první Listiny základních práv a svobod plyne v obecné rovině povinnost vlastníka nést povinnost k náhradě újmy, která vznikne z použití či využití jeho věci (vlastnické právo zavazuje); konkrétní specifická úprava vlastnického práva hlavního města Prahy a rozsah oprávnění městských částí se této odpovědnosti nedotýká, neboť zákonem založený a Statutem konkretizovaný stav vytváří postavení městské části jako tzv. pomocné osoby sui generis, tedy jako subjektu, který hlavní město Praha využívá k výkonu svého vlastnického práva, a odpovídá tak i za případné porušení právní (zákonné) povinnosti ze strany městské části, jako by se takového jednání dopustilo samo, tj. společně a nerozdílně s městskou částí.

33. Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalovaného není důvodné; protože napadené rozhodnutí je z pohledu uplatněného dovolacího důvodu správné, dovolací soud dovolání žalovaného podle § 243b odst. 2 o. s. ř. zamítl.